

takisto Vegova sestra Polonica, mladi Vehovec pa je pristen vzgled nestanovitega kmet-skega posestnika. Posrečil se je tudi »mrtvaški ptič« Javorškov Jaka, daš nam semtertjā presedajo njega dovtipi in po nekod prisiljene šale. Nikakor pa nam ne prija Selanova Anica, ki se takó hladnokrvno odreče Vegi. Vemo sicer, kakó se je zgodilo, da se je v prevelikem duševnem strahu obljubila Petelinovemu Janezu, ali pisatelj bi bil moral vse drugače motivirati nje slovó z Vego; sploh je Vegovo razmerje z Anico najslabši oddelek vsega romana. Nandetova zveza s Polonico je opisana dosti nežneje in zatorej tudi srečneje; vender bi bil pisatelj brez škode lahko izpustil óni čarovniški proces, ali pa ga vsaj opisal takó, da bi bil — verjeten. — Velika hiba je tudi to, da malone vse glavne osebe ne umirajo navadne smrti. Starega Vehovca pobije skala, Petelinovega Janeza in Anico zagrne Ljubljana, ko se baš peljeta s svatovščine na dom; Nandeta potopi Dunava, mladi priženjeni Vehovec skoči sam v morje, Javorškovega Jako ubije kovač zagoriški (sicer oseba zelo nejasnega značaja). Jurija Vego napósled pahne málinar Janoš v Dunavo. Čemú to? Petelinovemu Janezu in Anici bi bil pisatelj lahko privoščil življenje, Javorškovemu Jaki tudi, ker prav tukaj ne vidimo najmanjše potrebnosti za dejanja logiški razvoj, da morajo te osebe umreti. Drugače je sevéda z Vego. Da je utonil v Dunavu, to je dokazana resnica, ali v romanu ni dovolj utemeljena njegova smrt. Málinar Janoš ga pahne v vodo iz strasti po zlatu — ali ne bi bil mogel pisatelj stvari zasukati takó, da bi bil Janoš — nekdanji Močilnikarjev Nemec — ki že tedaj ni mogel trpeti Vege, ko sta bila še paglavca na Zagorici, v tisti usodni nóči spoznal majorja Vego in ga iz sovraštva in lakomnosti pahnil v valove dunavske? To bi bil po naših mislih konec, ki se dá jako dobro podpreti in bi tudi kaj dobro sklepal roman in življenje Vegovo.

To so v obče nedostatki Bedénekovega dela, katerih se nam je zdelo potreba omeniti; o manjših stvaréh ne govorimo. Sicer pa ponavljamo, da je knjiga vredna toplega priporočila, ker ima resnično lepe prizore, in veliko uravno vrednost. Da ni vse takó, kakor bi moralo biti, tega ni tolikanj kriv pisatelj, nego óna temina, ki pokriva življenje našega slavnega matematika. Pritrčiti moramo, da knjiga ustreza svojemu namenu in da jo bode rado in pogostoma prebiraló preprosto naše ljudstvo o dolgih zimskih večerih!

»4000«. Ta satiriška fantazija, katero je lani prinašal naš list, izšla je tudi v posebnem odtisku in se dobiva v »Národní Tiskarni« v Ljubljani po 50 kr.

»Popotnikov koledar za slovenske učitelje«, katerega izdaja že šesto leto g. M. Nerat, nadučitelj in urednik »Popotnikov« v Mariboru, prinaša v svojem letošnjem tečaju poleg običnih koledarskih stvari popoln imenik šolskih oblastev, učiteljišč, ljudskih šol in učiteljskega osebja po južnem Štajerskem, Kranjskem, Primorskem in slovenskem delu Koroškega. Po vsebini in nje razvrstitvi je torej bistveno jednak svojim prednikom, vender mu je g. izdajatelj vtisnil nekoliko slavnosten značaj in mu v spomin 300letnice vélikega pedagoga Komenskega dodal lepo sliko, katera kaže Komenskega v 60. letu dóbe njegove. Izdajatelj priznava, da novi letnik »Popotnikovega koledarja« ni še izšel popolnoma brez nedostatkov, ali temu ni vzrok on, nego dotični gospodje učitelji, ki mu niso poslali naprošenih podatkov, oziroma popravkov. Vender lahko ročemo, da je koledar v obče zanesljiv, in zató ga radi priporočamo bodisi slovenskemu učiteljstvu, bodisi vsakomur drugemu, kdor ima posla z ljudskim šolstvom slovenskim. Natisnil in založil ga je g. Dragotin Hribar v Celji, ki se je potrudil, da mu je dal tudi lepo zunanjo obliko. »Popotnikov koledar« stane v platno vezau 1 gld. 20 kr., po pošti 1 gld. 25 kr. Denar se pošilja Drag. Hribarju v Celje.